

Evadarea

Daniel Vișan-Dimitriu

Când urc spre cer, mă simt mult mai ușor
Și mai puternic. Vis mă simt și gând;
Sunt vânt, furtună, sunt întregul zbor
Al clipelor ce pleacă, rând pe rând.

Privirea mea, de dincolo de nori,
Scrutează țărmul vechi, îndepărtat,
În care anii trec nepăsători
Prin cei ce despre zbor nu au aflat.

Pe aripi am luciri de răsărit,
Am umbre de prin visuri ce-au trecut
Prin sita unor zori ce s-au ivit
Și-n veșnicii de dor le-au prefăcut.

Plutesc, plutesc ... Ce frig e-n galaxii
În care, singur, nu pot să trăiesc!
M-aș transforma în astru de-ai veni
Și aș avea o stea s-o veșnicesc.

Dar tu, acolo-n traiul pământean,
Nu înțelegi că nu-i un simplu zbor,
Ci evadare-n clipele de van
Ce trec prin viață greu. Acum ... cobor.